

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Товариство з обмеженою відповідальністю „Глушкова Девелопмент“ (далі – Товариство) в особі директора Шумило Анатолія Івановича – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням здійснити перевірку приписів:

– **частини дванадцятої статті 242, частини третьої статті 292, пункту 4 частини першої статті 293 Господарського процесуального кодексу України** від 6 листопада 1991 року № 1798–XII (далі – ГПК України, Кодекс) у їх взаємозв'язку – „у тій мірі, в якій вони допускають остаточну втрату особою, яка не брала участі у справі і не була повідомлена про її розгляд і щодо прав, інтересів та (або) обов'язків якої суд вирішив питання, права на касаційний перегляд виключно з мотивів пропуску процесуального строку, без урахування моменту, коли така особа дізналася або могла дізнатися про рішення, та без урахування відсутності в законі визначеного для неї порядку оскарження“ – **на відповідність статтям 8, 24, частинам першій, другій статті 55, статті 64, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України;**

– **статей 186, 387, частини першої статті 388 Цивільного кодексу України** від 16 січня 2003 року № 435–IV (далі – ЦК України, Кодекс) у їх взаємозв'язку – „у тій мірі, в якій вони допускають визнання окремо зареєстрованого об'єкта нерухомого майна приналежністю іншого об'єкта нерухомого майна за відсутності визначених законом критеріїв такого статусу, а також витребування цього об'єкта на користь особи, яка не довела набуття права власності на нього – **на відповідність статті 8, частині четвертій статті 13 та частинам першій, другій, четвертій статті 41 Конституції України.**

На думку автора клопотання, оспорювані приписи частини дванадцятої статті 242, частини третьої статті 292, пункту 4 частини першої статті 293 ГПК України, статей 186, 387, частини першої статті 388 ЦК України не відповідають принципу верховенства права, а саме: його складовій – принципу юридичної визначеності, оскільки ці приписи „не визначають моменту початку перебігу строку для особи, яка не брала участі у справі; не визначають належної інстанції для звернення такої особи; не встановлюють критеріїв оцінки поважності причин пропуску строку з урахуванням її необізнаності; не передбачають процедури, якої така особа мала б дотриматися“; порушують право громадян на рівність перед законом та неприпустимість привілеїв чи обмежень за будь-якими ознаками, оскільки „ставлять особу, яка не брала участі у справі, у становище, завідомо гірше порівняно з учасником справи, за відсутності розумного обґрунтування такої різниці“; позбавляють повністю, а не частково особу права на судовий захист та покладають на неї весь тягар наслідків недоліків чинного регулювання, які мають нормативне, а не поведінкове походження. Окремим і самостійним дефектом оспорюваних приписів ГПК України та ЦК України скажник вважає те, що „оспорюване регулювання дозволяє задовольнити віндикаційний позов особи, яка не довела набуття нею права власності на витребуване майно.